

Sygn. akt: I C 1201/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2020 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2020 r. w G.

sprawy z powództwa **M. S.**

przeciwko Towarzystwu (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w G.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności (art. 840kpc)

I. Pozbawia tytuł wykonawczy obejmujący nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Gdańsku wydany w sprawie I Nc 1219/01 wykonalności w części tj.

a) co do odsetek umownych zasądzonych od należności głównej w kwocie 6270 zł (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt złotych) za okres od 28 stycznia 2001 r. do 2 lipca 2011 r., w zakresie, w jakim nie zostały wyegzekwowane w postępowaniach egzekucyjnych KM 11214/18 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie K. Ś. oraz KM 650/02 tego samego Komornika

b) co do odsetek umownych zasądzonych od kwoty 6270 zł (sześć tysięcy dwieście siedemdziesiąt złotych) w wysokości przekraczającej maksymalne odsetki ustawowe za okres od 3 lipca 2011 r. do dnia zapłaty, w zakresie, w jakim nie zostały wyegzekwowane w postępowaniach egzekucyjnych KM 11214/18 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie K. Ś.,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie ,

III. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2198 zł (dwa tysiące sto dziewięćdziesiąt osiem złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty z tytułu zwrotu kosztów postępowania.

Dnia 16 grudnia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji **w zakresie pkt. 3** na rzecz wierzyciela **M. S. (PESEL (...))** przeciwko dłużnikowi **Towarzystwu (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w G. (KRS (...))** i poleca wszystkim organom, urzędom oraz osobom, których to może dotyczyć, aby postanowienia tytułu niniejszego wykonały, a gdy o to prawnie będą wezwane udzieliły pomocy.

Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne od dnia 19 listopada 2020r.

Sędzia

Joanna Jank

Tytuł wykonawczy wysłano powódce M. S.

Sygnatura akt: I C 1201/19

UZASADNIENIE

Powódka M. S. wniosła pozew przeciwko Towarzystwu (...) sp. z o.o. sp. k.a. z siedzibą w G. o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdańsku z dnia 12 września 2001r., sygn. akt Nc 1219/01 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na rzecz pozwanego postanowieniem Referendarza sądowego Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 3 lipca 2018r. w sprawie o sygnaturze akt I Co 938/18.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, że na podstawie ww. tytułu wykonawczego byłaby obowiązana uiścić na rzecz wierzyciela należność główną w kwocie 6.270 zł oraz odsetki obliczone na dzień 15 listopada 2019r. w kwocie 15.175,12 zł, zaś dotychczas powódka zapłaciła już łączną kwotę 17.151,36 zł. Powódka zwróciła uwagę, że w postępowaniu egzekucyjnym nie uwzględniono nowej regulacji dotyczącej odsetek maksymalnych, co skutkowało naliczaniem od przysługującej wierzytelności odsetek w wysokości 80 % w skali roku począwszy od 29 sierpnia 2001r. Powódka podniosła także zarzut przedawnienia w stosunku do odsetek naliczonych od należności głównej za okres od 20 lutego 2006r. do dnia 31 grudnia 2015r. tj. co do kwoty 12.744,42 zł. Jak wskazano, przy prawidłowym naliczaniu odsetek maksymalnych oraz uwzględnieniu przedawnienia, należna od powódki kwota wynosiłaby 8.700,70 zł. W konsekwencji powódka podniosła, że należność została spłacona w całości. Nadto, zdaniem powódki, skoro zadłużenie zostało spłacone w całości, to wszczęcie postępowania egzekucyjnego stanowiło nadużycie prawa, tym bardziej, że na jego skutek powódka stała się niezdolna do samodzielnej egzystencji.

(pozew k. 3-8)

Pozwany uznał powództwo w zakresie przedawnionych niewyegzekwowanych odsetek za okres od dnia 12 września 2001r. do 2 lipca 2011r., zaś w pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa. Pozwany podniósł, że przepisy dotyczące odsetek maksymalnych znajdują zastosowanie jedynie do czynności prawnych dokonanych po wejściu w życie nowelizacji Kodeksu cywilnego. Nadto, zdaniem pozwanego, powództwo powinno zostać oddalone w zakresie, w jakim roszczenie stwierdzone tytułem wykonawczym zostało wyegzekwowane, albowiem w tym zakresie tytuł wykonawczy stracił moc. Jak wskazano dotąd na poczet zadłużenia stwierdzonego tytułem wykonawczym została wyegzekwowana kwota 20.172,99 zł, natomiast do spłaty pozostała kwota 13.970,71 zł. Niezasadne jest zatem twierdzenie powódki, że cała należność została spłacona. Jako częściowo zasadny pozwany uznał zarzut przedawnienia, wskazując, że bieg terminu przedawnienia został przerwany przez złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji w dniu 3 lipca 2014r., a następnie zaczął biec na nowo z dniem 6 października 2015r., tj. po uprawomocnieniu postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, by ponownie zostać przerwany w dniu 19 kwietnia 2018r. z dniem złożenia nowego wniosku egzekucyjnego. W związku z tym jako przedawnione pozwany uznaje tylko odsetki naliczone do dnia 2 lipca 2011r. Zdaniem pozwanego nie stanowi nadużycia prawa wszczęcie przez wierzyciela postępowania egzekucyjnego, skoro kwota zadłużenia nie została spłacona, a powódka nie wykazywała woli jego dobrowolnej spłaty.

(odpowiedź na pozew k. 113-116)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 września 2001r. w sprawie o sygnaturze Nc 1219/01 Sąd Rejonowy w Gdańsku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, nakazując H. R., M. S. i H. F., aby zapłaciły solidarnie Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo

– Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. kwotę 6.270 zł wraz z odsetkami w wysokości 80 % w skali roku od dnia 29 sierpnia 2001r. do dnia zapłaty oraz kosztami sądowymi w kwocie 141 zł i kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 3.000 zł. Postanowieniem z dnia 28 maja 2002r. Sąd nadał ww. nakazowi zapłaty na rzecz wierzyciela klauzulę wykonalności jako orzeczeniu prawomocnemu.

(dowód: tytuł wykonawczy k. 2 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie K. K. o sygnaturze KM 1874/18)

Na podstawie ww. tytułu wykonawczego w dniu 7 sierpnia 2002r. poprzedni wierzyciel Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. wszczął przeciwko dłużnikom postępowanie egzekucyjne. W toku postępowania prowadzonego pod sygnaturą akt IV KM 650/02 Komornik sądowy Rewiru IV przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie wyegzekwował łącznie kwotę 2.591,41 zł. Postanowieniem z dnia 16 marca 2006r. przedmiotowe postępowanie zostało umorzone wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Następnie, w dniu 3 lipca 2014r. ten sam wierzyciel złożył kolejny wniosek egzekucyjny przeciwko dłużnikom. W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygnaturą Km 1248/14 Komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie K. Ś. wyegzekwował łącznie kwotę 9.029,62 zł, w tym kwotę 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w egzekucji oraz kwotę 426,20 zł tytułem spłaty zaliczki. Postanowieniem z dnia 14 września 2015r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na podstawie art. 825 pkt 1 kpc.

(dowód: adnotacje na tytule wykonawczym k. 2 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie K. K. o sygnaturze KM 1874/18, wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 7 sierpnia 2002r. k. 136, postanowienie z dnia 16 marca 2006r. w przedmiocie umorzenia egzekucji k. 138, wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 3 lipca 2014r. k. 1 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie K. Ś. o sygnaturze KM 1248/14; postanowienie z dnia 14 września 2015r. w przedmiocie umorzenia egzekucji k. 77 tamże)

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2018r. wydanym w sprawie o sygnaturze I 1 Co 938/18 Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku nadał ww. nakazowi zapłaty z dnia 12 września 2001r. klauzulę wykonalności na rzecz Towarzystwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowo - akcyjnej z siedzibą w G. i zasądził od dłużników solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 50 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 137 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania klauzulowego.

(dowód: tytuł wykonawczy k. 2 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie K. K. o sygnaturze KM 1874/18, wniosek o nadanie klauzuli wykonalności k. 144-145)

W dniu 13 lipca 2018r. pozwany złożył u Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie K. K. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikom solidarnym. Postępowanie egzekucyjne toczy się pod sygnaturą KM 1874/18. W toku postępowania egzekucyjnego Komornik dotąd wyegzekwował i przekazał wierzycielowi kwotę 5.766,59 zł tytułem odsetek, kwotę 1.087 zł tytułem kosztów postępowania, a także kwotę 219,25 zł tytułem kosztów egzekucyjnych.

(dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 13 września 2019r. k. 1 akt egzekucyjnych Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie K. K. o sygnaturze KM 1874/18, karta rozliczeniowa tamże)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w całości na podstawie dowodów z dokumentów urzędowych i prywatnych przedłożonych przez strony, a także znajdujących się w aktach egzekucyjnych o sygnaturach Km 1874/18 i Km 1248/14.

Oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania wiarygodności i mocy dowodowej dokumentów urzędowych w postaci tytułu wykonawczego czy też karty rozliczeniowej. Zważyć bowiem należy, iż żadna ze stron nie próbowała wzruszyć domniemań autentyczności

oraz prawdziwości, jakie przysługują tym dokumentom na mocy art. 244 kpc. Nadto, za wiarygodne Sąd uznał dowody z dokumentów prywatnych powołanych w ustaleniach stanu faktycznego. Podkreślić bowiem należy, iż żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności tych dokumentów, ani też nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi pismami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych. Niekwestionowane były również niepoświadczony kserokopie dokumentów dołączone do odpowiedzi na pozew.

Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 840 § 1 pkt 2 kpc, zgodnie z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może oprzeć powództwo także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, na zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zgłoszenie tego zarzutu w sprawie było z mocy ustawy niedopuszczalne, a także na zarzucie potrącenia.

W niniejszej sprawie powódka żądała pozbawienia w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty wydanego Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 12 września 2001r. w sprawie o sygnaturze akt Nc 1219/01 zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 3 lipca 2018r. w sprawie o sygnaturze I 1 Co 938/18, wskazując m.in., że po powstaniu tytułu egzekucyjnego doszło do zmiany stanu prawnego i ograniczenia wysokości odsetek wynikających z czynności prawnej poprzez zastrzeżenie ustawowego limitu wysokości tych odsetek (odsetki maksymalne). Zważyć należy, iż ustawą z dnia 7 lipca 2005r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 157, poz. 1316) został do art. 359 kc dodany § 2¹ stanowiący, iż: „Maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (odsetki maksymalne)”, a także § 2² o brzmieniu „Jeżeli wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej przekracza wysokość odsetek maksymalnych, należą się odsetki maksymalne”. Powyższe zmiany weszły w życie z dniem 20 lutego 2006r. Zgodnie z art. 5 ustawy nowelizującej przepisy tej ustawy stosuje się do czynności prawnych dokonywanych po jej wejściu w życie. W judykaturze wskazuje się, że wejście w życie nowych przepisów prawnych, w świetle których inaczej zostały unormowane sporne zagadnienia rozstrzygnięte prawomocnym tytułem wykonawczym nie jest w rozumieniu art. 840 par. 1 pkt 2 kpc zdarzeniem uzasadniającym pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności, chyba że nowy przepis wyraźnie stwierdza wygaśnięcie wcześniej ustalonych zobowiązań (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1972r., II CR 385/72, L.). W uchwale z dnia 15 marca 2018r., III CZP 107/17 Sąd Najwyższy stwierdził, że zmiana stanu prawnego może stanowić podstawę pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, „gdy zmiana stanu prawnego spowodowała, że zobowiązanie stwierdzone tytułem wykonawczym w części lub w całości wygasło albo nie może być egzekwowane (art. 840 § 1 pkt 2 kpc). Sytuacja taka może być rezultatem tego, że nowe regulacje prawne wyraźnie retroaktywnie odnoszą się do określonych zobowiązań stwierdzonych tytułami wykonawczymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1972 r., II CR 385/72, nie publ.) albo ingerują na przyszłość, tj. od dnia ich wejścia w życie, w stwierdzone takimi tytułami zobowiązania, w szczególności zobowiązania do świadczeń powtarzających się lub zobowiązania, których treścią są - działające na przyszłość - nakazy albo zakazy określonego zachowania się dłużnika”. W takich przypadkach nie chodzi o ponowną ocenę - według nowych regulacji - zagadnień rozstrzygniętych prawomocnym orzeczeniem, lecz o oddziaływanie takiej zmiany na istnienie albo możliwość egzekwowania zobowiązania, które zostało stwierdzone w tym orzeczeniu. Zdaniem SN nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem, że konstrukcja odsetek maksymalnych ma znaczenie tylko dla takich czynności prawnych, które zostały dokonane po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 7 lipca 2005r. i rozciągała się wyłącznie na stosunki prawne wynikające z takich czynności. W ocenie Sądu Najwyższego takie stanowisko nie odpowiada zasadniczemu celowi ustawy z 2005r., którym była eliminacja z obrotu nadmiernych, lichwiarskich odsetek, grożących „pętlą zadłużenia”. Zdaniem SN „art. 5 ustawy z 2005r. nie musi być uznany za wyczerpującą regulację intertemporalną, gdy odróżni się od siebie czynność prawną jako zdarzenie prawne będące źródłem stosunku prawnego od tego stosunku prawnego. Można wówczas przyjąć, że art. 5 ustawy z 2005r. przesądza jedynie, że czynności prawne dokonywane od dnia 20 lutego 2006r. poddane były reżimowi jej przepisów, podczas gdy czynności prawne dokonane wcześniej temu reżimowi nie podlegały. Odrębną jednak kwestią jest reżim prawny stosunków prawnych wynikających z czynności prawnych dokonanych przed dniem 20 lutego 2006r., zastrzegających określone

w nich odsetki. Przy założeniu, że art. 5 ustawy z 2005r. nie jest tu miarodajny, zasadne jest pomocnicze odwołanie do reguł intertemporalnych wywodzonych z ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. - Przepisy wprowadzające Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 16, poz. 94 ze zm., dalej jako: (...), por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 1990r., III PZP 20/90, OSNCP 1991, nr 7, poz. 79, z dnia 15 listopada 1991r., III CZP 111/91, OSNCP 1992, nr 6, poz. 95, z dnia 28 lutego 1994r., III CZP 9/94, OSP 1995, nr 1, poz. 3, z dnia 20 września 1996r., III CZP 106/96, OSNC 1997, nr 1, poz. 5). Obowiązek zapłaty odsetek za opóźnienie wynika z niewykonania zobowiązania pieniężnego w terminie, w związku z czym punktem odniesienia winien być art. XLIX § 3 (...). Uznając każdy kolejny dzień niewykonania zobowiązania pieniężnego za odrębne zdarzenia oznaczające poszczególne wypadki niewykonania zobowiązania, wywieść należy z art. XLIX § 3 (...) regułę, że prawem właściwym dla odsetek za opóźnienie powinno być prawo obowiązujące w dniu, za który należą się odsetki. W wypadku odsetek za opóźnienie każdy kolejny dzień opóźnienia jest okresem, za który należą się odsetki (por. w związku z tym art. 56 ustawy z dnia 9 października 2015r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. poz. 1830). W rezultacie w stosunkach prawnych, które powstały przed dniem 20 lutego 2006r., **od tego dnia** należały się odsetki nie wyższe niż odsetki maksymalne, wprowadzone ustawą z 2005r., choćby strony zastrzegły odsetki wyższe". W konkluzji SN stwierdził, że wejście w życie ustawy z dnia 7 lipca 2005r. spowodowało, iż zobowiązania zapłaty odsetek za opóźnienie, które stwierdzone były wcześniej tytułami wykonawczymi, w zakresie, w którym odsetki te przekraczały wysokość wprowadzonych ustawą z 2005r. odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹ kc), wygasły i od tego dnia należały się tylko odsetki maksymalne (art. 359 § 2² kc). W związku z tym wejście w życie ustawy z dnia 7 lipca 2005r. stanowi zdarzenie, o którym mowa w art. 840 § 1 pkt 2 kpc, mogące uzasadniać powództwo opozycyjne. Zatem w świetle powyższego należało uznać, że stwierdzone tytułem wykonawczym zobowiązanie o zapłatę niewyegzekwowanych odsetek umownych w wysokości przekraczającej wysokość maksymalnych odsetek ustawowych wymagalnych od dnia 20 lutego 2006r. wygasło, a tym samym nie może być egzekwowane. Natomiast, zmiana przepisów ustawy nie ma żadnego wpływu na wysokość odsetek umownych wymagalnych do wejścia w życie noweli KC tj. do dnia 19 lutego 2006r. W tej części co do zasady należały się odsetki umowne w wysokości wskazanej w tytule wykonawczym.

Kolejną podstawą powództwa przeciwegzekucyjnego był zarzut przedawnienia wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym w części dotyczącej odsetek maksymalnych naliczonych od należności głównej za okres od 20 lutego 2006r. do 31 grudnia 2015r. tj. w zakresie kwoty 12.744,42 zł. Zważyć należy, iż zgodnie z treścią art. 125 § 1 kc roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd przedawnia się z upływem sześciu lat. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenie okresowe należne w przyszłości przedawnia się z upływem trzech lat. Termin przedawnienia stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu roszczeń obejmujących świadczenia okresowe nie uległ zmianie na podstawie ustawy z 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1104). Jak wskazuje się w judykaturze w art. 125 § 1 kc wyraźnie zróżnicowano terminy przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe i innych roszczeń. Roszczenie o odsetki za opóźnienie (art. 481 § 1 kc) należą do kategorii świadczeń okresowych i - jeżeli zostały stwierdzone tytułem wykonawczym – powinny przedawniać się z upływem trzech lat (art. 125 § 1 zdanie drugie kc). Chodzi tu jednak tylko o odsetki „należne w przyszłości”, a więc takie, które stają się wymagalne m.in. po uprawomocnieniu się wyroku sądowego, stwierdzającego obowiązek zapłaty tych odsetek (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2016r., IV CSK 528/15, L.). W ocenie Sądu zarzut przedawnienia tylko w części zasługuje na uwzględnienie. Przede wszystkim należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 123 § 1 pkt 1 kpc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Nie budzi wątpliwości, że czynnością przerywającą bieg przedawnienia jest m.in. wniosek o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004r., III CZP 101/03, OSN 2005, Nr 4, poz. 58), a także wniosek o wszczęcie egzekucji. W oparciu o zebrany materiał dowodowy można stwierdzić, że od chwili powstania tytułu egzekucyjnego do chwili obecnej termin przedawnienia był kilkukrotnie przerywany. Najpierw, w dniu 28 maja

2002r. Sąd nadał ww. nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności na rzecz pierwotnego wierzyciela, zaś oparciu o przedmiotowy tytuł wykonawczy wierzyciel wszczął wnioskiem z dnia 7 sierpnia 2002r. postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikom solidarnym. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika sądowego Rewiru IV przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie pod sygnaturą akt IV KM 650/02 zostało umorzone postanowieniem z dnia 16 marca 2006r. Z chwilą uprawomocnienia się tego postanowienia termin przedawnienia zaczął biec na nowo. W dniu 3 lipca 2014r. poprzedni wierzyciel złożył kolejny wniosek egzekucyjny przeciwko dłużnikom, co ponownie przerwało bieg terminu przedawnienia. Postępowanie to było prowadzone przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie K. Ś. pod sygnaturą Km 1248/14 i ostatecznie zostało umorzone postanowieniem z dnia 14 września 2015r. na podstawie art. 825 pkt 1 kpc. Następnie, po raz kolejny bieg terminu przedawnienia został przerwany w dniu 19 kwietnia 2018r., gdy aktualny wierzyciel złożył wniosek o nadanie ww. nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności na jego rzecz. Postanowieniem z dnia 3 lipca 2018r. wydanym w sprawie o sygnaturze I 1 Co 938/18 Referendarz sądowy Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku uwzględnił wniosek pozwanego. Na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego, w dniu 5 września 2018r. pozwany złożył wniosek o wszczęcie egzekucji, przerywając ponownie bieg terminu przedawnienia. Zwrócić należy uwagę, że pomiędzy zakończeniem pierwszego postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez pierwotnego wierzyciela (IV KM 650/02) a wszczęciem kolejnego postępowania egzekucyjnego (KM 1248/14) upłynął okres ponad ośmioletni. Tym samym należało co do zasady uznać, że odsetki umowne wymagalne dawniej niż na trzy lata przed złożeniem wniosku egzekucyjnego w sprawie KM 1248/14 uległy przedawnieniu z upływem trzyletniego terminu przedawnienia. Zważywszy, iż wniosek o wszczęcie egzekucji został złożony w dniu 3 lipca 2014r. to zasadniczo przedawnieniu uległy odsetki wymagalne do dnia 2 lipca 2011r. Po tej dacie nie ma natomiast podstaw do uwzględnienia zarzutu przedawnienia, albowiem pomiędzy podejmowanymi przez obecnego wierzyciela i jego poprzednika prawnego kolejnymi czynnościami, które skutkowały przerwaniem biegu terminu przedawnienia, upłynął okres krótszy aniżeli trzy lata.

Mimo powyższego, niemożliwe było uwzględnienie powództwa w całości. Z akt egzekucyjnych wynika bowiem, że do chwili obecnej aktualny wierzyciel i jego poprzednik prawny wyegzekwowali od dłużników część należności objętych tytułem wykonawczym. Z tytułu odsetek ściągnięto już od dłużników łącznie kwotę około 17.151 zł. W świetle utrwalonego stanowiska judykatury nie jest możliwe pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie, w jakim doszło do wyegzekwowania wierzytelności (por. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 17 maja 2018r., I AGa 100/18, L.). W postanowieniu z dnia 30 maja 2014 r., II CSK 679/13, L., Sąd Najwyższy wyjaśnił, że „powództwo przeciwegzekucyjne skierowane na pozbawienie lub ograniczenie wykonalności tytułu wykonawczego może być skutecznie wniesione tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego w całości lub w określonej jego części. Dłużnik traci możliwość wytoczenia powództwa opozycyjnego z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym w całości lub w określonej części w odniesieniu do już wyegzekwowanego świadczenia. Powództwo to jest więc niedopuszczalne w części, w której wykonalność tytułu wykonawczego wygasła na skutek jego zrealizowania”. W związku z powyższym, skoro wierzytelność w zakresie odsetek została już częściowo wyegzekwowana, to w tym zakresie nie jest możliwe uwzględnienie powództwa przeciwegzekucyjnego. Z tych przyczyn, zarówno w odniesieniu do wierzytelności o zapłatę odsetek umownych zasądzonych od należności głównej w kwocie 6.270 zł wymagalnej przed dniem 2 lipca 2011r., a także w odniesieniu do wierzytelności o zapłatę odsetek umownych zasądzonych od należności głównej w wysokości przekraczającej maksymalne odsetki ustawowe wymagalnej w okresie od 3 lipca 2011r. do dnia zapłaty należało zastrzec, że pozbawienie wykonalności nie obejmuje odsetek wyegzekwowanych w postępowaniach egzekucyjnych prowadzonych przez Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Olsztynie K. Ś. pod sygnaturami KM 1248/14 i KM 650/02.

Bezasadny był podniesiony przez powódkę zarzut nadużycia prawa podmiotowego. Jak wskazuje się w orzecznictwie co do zasady przepis art. 5 kc nie może stanowić odpowiedniej, skutecznej podstawy pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, w szczególności przepis art. 5 kc nie może być zatem samodzielną podstawą powództwa opozycyjnego (por. postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2018r., II CSK 83/18, L.; postanowienie SN z dnia 13 lutego 2019r., V CSK 353/18, L.). Co prawda, w szczególnych okolicznościach SN dopuszcza pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego ze względu na nadużycie prawa np. z uwagi na zachowanie wierzyciela w postępowaniu egzekucyjnym

(por. wyrok SN z dnia 22 czerwca 2018r., II CSK 539/17, L.; wyrok SN z dnia 12 września 2018r., II CSK 664/17, L.), lecz w niniejszej sprawie takie szczególne okoliczności nie zachodzą. Bez wątpienia, nadużycia prawa nie stanowi złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji. Jak bowiem wskazano powyżej cała wierzytelność objęta tytułem wykonawczym nie została spłacona, a zatem wierzyciel miał prawo wszcząć egzekucję, aby uzyskać zaspokojenie swoich wierzytelności w pełnym zakresie.

Mając zatem powyższe na uwadze, na mocy art. 840 § 1 pkt 2 kpc Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji, zaś na mocy tego przepisu a contrario jak w punkcie drugim.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 100 kpc i rozliczył je stosunkowo, przyjmując, że powódka wygrała niniejszy spór w 70 %, zaś pozwany w 30 %. Ustalając stosunek, w jakim każda stron wygrała niniejsze postępowanie należało najpierw ustalić, jaka kwota objęta była tytułem wykonawczym przy uwzględnieniu jego dotychczasowej treści. Na wartość tę składały się należność główna oraz skapitalizowane odsetki umowne w wysokości 80 % za okres od dnia 29 sierpnia 2001r. Zważywszy, iż należność główna wynosiła 6.270 zł, przy oprocentowaniu umownym w wysokości 80 % wierzyciel mógłby otrzymać na podstawie ww. tytułu wykonawczego kwotę 5.016 zł w skali roku. Za okres 19 lat daje to łącznie kwotę 95.304 zł z tytułu samych odsetek umownych. Po uwzględnieniu należności głównej możliwa do uzyskania przez wierzyciela na podstawie tytułu wykonawczego kwota wynosi w zaokrągleniu 101.500 zł. W dalszej kolejności należało ustalić, w jakim zakresie powódka wygrała niniejszy spór. W tym względzie konieczne było ustalenie kwoty odsetek przedawnionych, a także odsetek maksymalnych. Uwzględniając zarzut przedawnienia, należy stwierdzić, że przedawnieniu uległy odsetki umowne w wysokości 80 % za okres od dnia 29 sierpnia 2001r. do dnia 2 lipca 2011r. Łączna kwota przedawnionych odsetek umownych wynosi 52.303 zł. Natomiast nieprzedawnione odsetki umowne w wysokości 80 % za okres od 3 lipca 2011r. wynoszą 47.600 zł. W dalszej kolejności Sąd ustalił wysokość odsetek maksymalnych za okres nieprzedawniony (od 3 lipca 2014r.). Z wyliczeń Sądu wynika, że łączna kwota odsetek maksymalnych za powyższy okres wynosi 9.033 zł. Następnie, należało wyznaczyć różnicę pomiędzy kwotą odsetek umownych nieprzedawnionych (47.600 zł) a kwotą odsetek maksymalnych nieprzedawnionych (9.033 zł), celem ustalenia w jakiej części nieprzedawnione odsetki umowne przekraczały odsetki maksymalne. Uzyskana w ten sposób różnica wynosi 38.500 zł. Wysokość wygranej powódki wyznacza zatem suma odsetek umownych przedawnionych (52.303 zł) i nieprzedawnionych odsetek umownych przekraczających wysokość odsetek maksymalnymi (38.500 zł) pomniejszona o wyegzekwowaną kwotę odsetek (17.151 zł), stosownie do powyższych wyjaśnień, że dłużnik nie może żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie, w jakim wierzytelność została wyegzekwowana. Mając powyższe na uwadze należało uznać powódka wygrała niniejszy spór w zakresie kwoty 73.652 zł. Odnosząc zatem wysokość kwoty możliwej do wyegzekwowania na podstawie tytułu wykonawczego (101.500 zł) do wartości wygranej powódki (73.652 zł) Sąd ustalił że powódka wygrała w stosunku 70 %. Zważyć należy, iż na poniesione przez powoda koszty składają się: opłata sądowa od pozwu (1.073 zł), opłata za czynności fachowego pełnomocnika w stawce minimalnej (3.600 zł) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł) tj. łącznie kwota 4.690 zł, z czego zgodnie ze stosunkiem, w jakim powódka wygrała spór, należy jej się od przeciwnika zwrot kwoty 3.283 zł. Z kolei pozwany w związku z udziałem w niniejszym postępowaniu poniósł koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.617 zł, z czego należy mu się od powódki zwrot kwoty 1.085 zł. Po skompensowaniu wzajemnych należności, należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.198 zł.